

LBRIS

We know
books

Mihaela Anghel

NU ȘTIU
NEBUNII
SĂ DANSEZE

Editura
Petale Scriase

Nojorid, 2023

Capitolul 1

Când Don Diego i-a pus pistolul la tâmplă, a înțeles că, în lumea drogurilor, speranța de viață nu-i prea mare, fie că ești *sicario* sau simplu traficant. Poți muri, fără să ai timp să te dezmeticești, împușcat de cineva dintr-o bandă rivală – afară sau în pușcărie – ori de mâna vreunuia dintre confracții tăi de cartel.

În ultimul an, patru dintre transporturile lor de cocaină au fost interceptate de FBI. Iar acum Don Diego Montoya, șeful clanului, pe bună dreptate, spumegă de furie:

– Cum dracu' reușesc columbienii să scoată marfa din țara lor, s-o treacă prin Mexic și s-o introducă în State, iar noi să nu fim în stare s-o plasăm în punctele cheie? Atâta lucru trebuia să facem! De când suntem noi niște amatori? Ca să nu mai vorbesc de banii mei! Banii mei! tună acesta, pășind apăsat prin toată încăperea și gesticulând nervos.

În biroul său impunător, nimeni nu îndrăznește să sufle. Sunt prezenți el, Chupeta, Santacruz și Versace. Ultimii-s adjuncții lui Don Diego și oamenii săi cei mai de încredere. El și Chupeta - doar doi dintre locotenenții săi. Dar cu toții știu cât este șeful de imprevizibil și cu câtă ușurință își descarcă pistolul de 9 mm în căpățânile celor care-l dezamăgesc.

– Dar știți ce? continuă acesta, după o scurtă pauză. Dacă stau bine și mă gândesc, nu cred că suntem amatori! Cred, mai degrabă, că printre noi s-a strecurat un trădător! Și știți ce pățesc trădătorii, nu? Aflați-mi-l, numaidecât!

– Calmează-te, *patrón*, intervine Santacruz, cel considerat de toți, copilul de suflet al lui Don Diego.

Acesta este singura persoană din întreg cartelul care are, pe de o parte, îndrăzneala să intervină în momentele tensionate, iar, pe de alta, și marea abilitate de-a-l face pe șef să-și recapete cumpătul.

– A ieșit prost tura asta, dar așa e jocul! Uneori câștigi, alteori pierzi! Încercăm cu tura următoare. Cu asta precis reușim! Puțină răbdare!

Deși nu-l place pe Santacruz, pe care-l consideră un oportunist și un alunecos, i-a admirat mereu extraordinara stăpânire de sine și tăria de caracter. Dar de ce este acum așa de sigur că tura următoare va fi o reușită? Când nimic nu e sigur în lumea lor?! Iar, după cum se vede treaba, federalii nu-s nici ei niște proști, în contextul în care reușesc să le captureze, din când în când, câte o încărcătură.

Dar cum se face că Agențiile nu le interceptează transporturile mari, de câteva tone, ci doar pe cele mici spre medii? Căci, până la urmă, aceiași oameni din cartel se ocupă și de unele și de celelalte! E foarte posibil ca Don Diego să aibă dreptate și unul dintre ei să fi devenit *crossover*, un fel de spion dublu care, luat în vizor de Agenții, și pentru a-și apăra spatele, încearcă să se pună bine cu acestea, oferindu-le ponturi despre unele transporturi. Dar doar despre cele cu o miză moderată, pentru a nu stârni mânia șefilor de clan! Pentru că, în cazul pagubelor de multe milioane de dolari, vinovatul nu are nicio șansă să scape cu viață, cu toată protecția promisă de federali.

Străfulgerat de-un gând, a făcut imprudența, câteva zile mai târziu, când l-a prins singur, să-i spună șefului că el îl bănuiește pe Santacruz de complicitate cu autoritățile. Fapt ce a atras, instant, furia lui Don Diego, care s-a ridicat fulgerător din jilțul său, și-a armat pistolul și i l-a pus la tâmplă:

– Ai grijă ce spui, băiete! Că au murit indivizi pentru mult mai puțin decât astfel de vorbe!

– Și dacă vă dovedesc, Don Diego? l-a întrebat el calm.

– Nu ți-e teamă, Lil' Kid, c-ai să te înșeli? Întreabă și bărbatul, la rându-i, plimbându-și pistolul pe obrazului băiatului pe care l-a luat de mic sub aripa sa și pe care îl îndrăgește la fel de mult ca pe Santacruz, dacă nu chiar mai mult. Și i-ar părea rău să se vadă nevoit să-l elimine. Mai ales că planurile lui, în ceea ce-l privește, sunt altele! Căci puștiul, la cei douăzeci și cinci de ani ai săi, i-a fost mereu loial. Iar inteligența și prezența de spirit de care a dat dovadă în ultimele intervenții l-au transformat într-un membru valoros al clanului! A lucrat extrem de curat, fără a lăsa indicii în urmă! Doar că nici Santacruz nu e de lepădat! Și acesta i-a demonstrat loialitate în nenumărate rânduri! Și, cu toate acestea, nu va arăta niciun strop de îngăduință față de trădător, chiar dacă ar fi vorba de propriul său copil, sânge din sângele lui! În lumea lor, nimic altceva nu e mai important decât loialitatea. Abia apoi vin Dumnezeu și familia! Doar că nu ar vrea să piardă pe niciunul dintre cei doi, din cauza vreunei rivalități personale, ca urmare a luptei pentru câștigarea unui loc cât mai sus în organizație! Dar sunt la vârsta când orgoliile se inflamează foarte repede. A trecut și el prin asta. Acum speră, din tot sufletul, să fie vorba doar despre asta și nu despre trădare.

Însă tânărului nu-i este teamă! Căci viața lui, oricum, nu i se pare că valorează mare lucru! Și parcă tot mai bun – și mai rapid! - este glonțul, decât să-i putrezească oasele prin vreo închisoare statală de maximă siguranță, de unde să mai vadă lumina zilei cu porția și unde să trebuiască să-și păzească dosul în permanență! Iar dacă se va înșela în privința lui Santacruz, asta e! Își asumă riscul!

Capitolul 2

Kyla are dimineți – cum e aceasta, de pildă! – când se trezește epuizată fizic, din cauza unor coșmaruri extrem de intense, în care este abuzată atât fizic, cât și sexual! Reminiscențe, cel mai probabil, dintr-un trecut întunecat, pe care l-ar vrea uitat, șters, reprimat! Doar chipurile agresorilor păreau, de data asta, să fie distorsionate și să se transforme, pe rând, când în Jayden, când în Adriana.

A renunțat de mult la visurile ei. Ba, chiar a ajuns să se întrebe dacă încăperea roz, frumoasă și plină de jucării, pe care o vedea aproape de fiecare dată când pune capul pe pernă, nu a fost doar o plâsmuire a minții ei, ca formă de evadare din infernul pe care l-a trăit în toți acei ani de orfelinat. Luni întregi de singurătate, furie, respingere, deziluzie sau deznădejde nu i-au fost luminate decât de un singur chip: al mamei sale! Pe care-l mai vede doar cu ochii minții, atunci când pe cei fizici reușește, cu greu, să-i închidă. Un timp nepermis de îndelungat, în care a învățat să-și reprime dorințele, să-și vorbească sieși, în gând, și să-și poarte durerile doar în suflet. Pentru că lumea din jur nu dă doi bani pe tine dacă ești singur pe lume și nu aparții nimănui.

A înțeles de mai demult că viața e nedreaptă. Acum se chinuie să și accepte asta! Doar că frânturi de copilărie fericită reușesc să străpungă, din când în când, voalul negru pe care traiul într-un orfelinat i l-a așternut peste suflet, împiedicând-o, astfel, să uite ceea ce a fost cândva. Acele lucruri o fac să-și

aducă aminte cum s-a simțit odinioară. Cât de fericită a fost să se știe iubită... Dar la ce bun? Acel moment de deconectare, pe lângă că este unul scurt, mai e și extrem de dureros! Căci îi amintește cât de departe e acum de persoana care a fost odată... Și care, cel mai probabil, nu va mai fi niciodată...

– K-K-Kyla, vii la mi-cul de-jun? se aude, din capul scărilor, vocea sacadată a fiului Adrianei.

– Vin acum! răspunde ea, oftând.

O doare inima pentru Jayden. Pentru că e un băiat bun și are un suflet pur! Dar este măcinat de o boală teribilă, care-i cauzează schimbări extreme de dispoziție. Are momente când se simte euforic și plin de energie, ca, brusc, să devină irascibil, deprimat sau chiar agresiv. Sunt destul de dificil de gestionat episoadele de tristețe. Pentru că, atunci, cu greu mai reușesc ea sau mama lui să-l scoată din carapacea în care se închide și să-l facă să-și recapete interesul pentru un lucru anume. Cu toate că Adriana i-a spus că, de când cu venirea ei în casa lor, starea lui Jayden s-a ameliorat considerabil, iar episoadele maniacale nu doar că sunt mult mai rare, dar au scăzut și în intensitate.

Trăiește cu ei de peste șapte ani. Nu știe nici acum prin ce minune Adriana a ales-o tocmai pe ea, cea mai mare dintre copiii instituționalizați și cu șansele cele mai scăzute de adopție, din cauza vârstei. Nici măcar nu poate spune că era de-o seamă cu Jayden, căci el e mai mare decât ea cu cinci ani. Majoritatea familiilor căutau fie bebeluși, fie copii de câțiva anișori. O putea numi șansa vieții ei. Iar faptul că fiul acesteia a acceptat-o instant și s-a atașat de ea destul de repede a pansat, cumva, una dintre multiplele-i răni sufletești. Pentru că e al naibii de greu atunci când ești cantitate neglijabilă și nu contezi pentru nimeni!

Când ajunge în capul scărilor, rămâne surprinsă de expresia lividă de pe chipul Adrianei – lipsită de mimică, de

altfel, în marea majoritate a timpului. Urmărește la televizor o știre despre execuția în stil mafiot a unui individ ce se presupunea că ar aparține unui cartel mexican de droguri – unul dintre cele multe din Los Angeles! Pe ea n-au interesat-o, niciodată, astfel de lucruri. Dar nu înțelege de ce Adriana e atât de afectată. Nici măcar n-a auzit-o când a coborât.

– Ești bine? o întreabă, punând o mână pe umărul acesteia.

Femeia tresare. Apoi își șterge rapid lacrima ce a prins a i se rostogoli pe obraz. Dar Kyla observă. Ochii i se măresc de uimire:

– De ce plângi? Îl cunoșteai pe acel tip?

– Nu, nu! spune ea, repede. Dar mă gândeam așa, la situația în sine... Vezi tu, nimeni nu se naște infractor: în cazul de față, poate nici mortul, nici ucigașul! Dar se întâmplă ceva semnificativ la un moment dat și, din acel punct, viața ta ia o altă turnură. Poate să fie vorba de sărăcie extremă, de abuzuri fizice din partea străinilor sau chiar a unuia dintre părinți, sau poate de sentimentul acela copleșitor că pur și simplu nu contezi pentru nimeni...

Această afirmație o lovește drept în moalele capului. Ea, una, știe cât de dureros este să nu-i pese nimănui de tine. Și, da, poate înțelege cum e să ți se întunece mintea într-o clipă și să-ți dorești, cu ardoare, să te observe cineva...

– Ai dreptate! rostește Kyla, cu un nod în gât

– Oh, iartă-mă, nu mă refeream la tine, draga mea! spune Adriana dintr-odată, realizând că vorbele ei ar putea-o leza pe Kyla. Vorbeam așa, la modul general...

Se ridică s-o îmbrățișeze, însă fata se îndreaptă, deja, spre bucătărie.

– Stai liniștită, e OK! îi aruncă aceasta peste umăr.

Încearcă să nu se lase afectată de remarcă femeii. Știe că nu i-a fost adresată ei. Dar nu vrea să se gândească prea mult la asta, pentru

a nu redeschide răni nevindecate încă. Și, cu toate acestea, ce anume din trecutul său a făcut-o pe Adriana să devină atât de melancolică? Deși, dacă stai bine și te gândești, să rămâi văduvă de tânără și, apoi, preț de mai bine de optsprezece ani să te ocupi singură de creșterea unui copil cu probleme mintale te poate aduce, oricând, în pragul nebuniei! Adriana chiar a rezistat eroic! O admiră pentru forța ei interioară. Dar, mai ales, pentru dragostea necondiționată pe care i-o poartă fiului ei. O impresionează adânc devotamentul mamelor față de copiii lor. Chiar dacă – sau cu atât mai mult cu cât o doare lipsa propriei mame!

– Stai lângă mine, Kyla? o întreabă Jayden, care și-a ocupat, deja, scaunul lui obișnuit.

– Nu o fac mereu, dragule? îi răspunde ea, tânărului, forțându-se să-și schimbe dispoziția și să îl întâmpine cu un zâmbet larg.

Apucă coșul cu feliile de pâine de pe blatul de gătit și îl pune pe masă. Apoi se duce la frigider și ia borcanul cu unt de arahide. Între timp, Adriana, ajunsă și ea, toarnă în fiecare cană nelipsitul ceai îndulcit cu miere. După care, se așază amândouă la masă: ea la stânga lui Jayden, iar mama acestuia în fața lui, pentru a-i urmări în permanență, comportamentul.

Adriana este, din ce știe ea, infirmieră într-un azil de bătrâni, dar femeii nu-i place să vorbească despre asta. Probabil din cauză că are un job cu mult inferior capacităților ei. Se vede, de la o poștă, că este o persoană școlită, cu multe abilități, însă handicapul fiului său i-a limitat considerabil opțiunile. De fapt, tocmai pentru a se putea ocupa de acesta, a ales să lucreze numai în tura de noapte. Iar pe timpul zilei doarme extrem de puțin: dimineța, înainte ca Jayden să se trezească, și, apoi, un pic la prânz, când acesta iarăși se odihnește. Este incredibil cum de poate rezista în acest ritm!

Și când te gândești că eu dorm pe mine toată ziua, în condițiile în care nu pierd nicio oră din noapte! Sau, poate tocmai din cauză că visele-mi sunt atât de agitate... își zice Kyla, în gând, încercând să găsească o justificare oboselii sale cronice.

Sorbind o gură din ceaiul turnat de Adriana, se dezmeticește instant. Adâncită în propriile-i gânduri, a uitat că-i este mereu servit clocotit. Sare involuntar de pe scaun, sperându-l pe Jayden, care începe să facă mișcări înainte și înapoi, cu mâinile împreunate între picioare. Mama acestuia se ridică imediat să-l liniștească, dar tânărul nu-i dă atenție, concentrându-se, în continuare, pe un gând anume:

– K-K-Kyla?

– Îmi pare rău, Jay! N-am vrut să te sperii! Te rog, iartă-mă! spune fata, atingându-l îngrijorată pe umăr.

Chiar n-ar fi vrut să-i provoace acestuia o criză.

– K-Kyla, eu nu sunt un băiat rău, nu-i așa?

– Nu, dragule, ce-ți veni? Sigur că nu! rostește ea, cuprinzându-l în brațe, pentru a-l liniști.

Tânărul își continuă balansul pentru o vreme, dar nu mai vrea să rostească nimic. Adriana se retrage înapoi pe locul ei, fără să-și mute însă privirea de la cei doi.

Degeaba încearcă femeile să-l convingă pe Jayden să-și termine micul dejun. Acesta abia dacă mai ia câteva înghițituri.

Într-un final, mama acestuia se ridică și începe să strângă masa. Cum Jayden și-a exprimat dorința de a se retrage în camera lui, Kyla se oferă să-l conducă. Băiatul și mama sa au dormitoare alăturate, la parter. Ea e singura care doarme sus, la mansardă, în singura încăpere, mică, de altfel, care a rămas neocupată. Celelalte două servesc drept spațiu de depozitare. Așa i s-a spus. Dar de văzut, nu le-a văzut niciodată. Sunt încuiate, pentru ca nu cumva Jayden să se rănească, în caz că l-ar apuca vreo criză.

LBRIS

We know
books

– Kyla?! i se adresează acesta de pe marginea patului.

Fata îl invită, din priviri, să continue.

– Nu vreau să te pierd!

Se așază lângă el. Atașamentul lui Jayden o copleșește. Pentru că, din acea zi fatidică, când totul s-a schimbat radical, nimeni nu i-a mai arătat niciun strop de afecțiune.

Acum se gândește, probabil, că ea are să termine liceul în curând și că are să se mute, mai ales că și-a exprimat și dorința de a-și căuta ceva de lucru. Inițial, Adriana s-a opus, dar a înțeles repede că nu o poate ține captivă, alături de o persoană cu handicap, fără să-i acorde câtuși de puțină libertate. În caz contrar, riscă să o piardă de tot. Nu poate risca! Jayden are prea mare nevoie de ea!

Dar fata nu are în gând să plece! Nu de lângă singurul om care i-a arătat un strop de afecțiune. Chiar dacă – sau mai ales că – suferă un handicap mintal destul de sever!